

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΕΝΩ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ...

Ο Κατηγοροδικείο της επαρχίας συνεδριάζει... Στο έδωλο του κατηγορουμένου κάθεται ένας κήρυξ μέσης ηλικίας, με πρόσωπο ήλιο, κατηγορούμενος επί καταχρήσει και πλαστογραφία. "Ένας αδύνατος και στενωθώραξ δικαστικός διαβάσει εκείνη τη στιγμή το κατηγορητήριο με φωνή στριγγή και οβρυμένη. Διαβάσει μονοκόμματα, χωρίς να λαβαίνει υπ' όψει του τα κόμματα και τις τελείες, και το μονότονο διάβασμά του μοιάζει με το βόμβο των μελισσών ή με το μουχούρισμα ρυαλιού. Με το ναυόημα ενός τέτοιου διαβάματος δεν μπορεί κανείς να κάνει τίποτ' άλλο παρά να δνεοστολή, να σκαλίσει τις αναμνήσεις του και να κοιμάται. Γ' αυτό όλοι, δικασταί, ένορχοι και άροσθηριο, έχουν κρυφίσει από μια άκαταληχτή νύστα. Κανένας θόρυβος δεν άκούγεται γύρω. Μοναχά κάθε τόσο άκούγονται από το διάδρομο του δικαστηρίου κανονικά βήματα ή το βήζωμο κανενός ένορχου που χαμογιάζει και προσπαθεί να συγκρατηθή.

Ο δικηγόρος της έπαιστασίας, με το κεφάλι του άκουμπισμένο στο χέρι του, παλεύει με τόν βυνο. Το μονότονο διάβασμα του γράμματος έχει κάνει τις σκέψεις του να χάσουν τη σειρά τους και να πάρουνε δρόμο.

«Τί μεγάλη μύτη—συλλογίζεται ο δικηγόρος μας άνασκηρόντας—τά βαρειά βλεφάρά του—έχει αυτός ο κλητήρας! Τοι κατάρτις όλο του το πρόσωπο που φαίνεται νόστιμο! "Αν οι άνθρωποι είχαν αυτές δυο και τριών όργωνών μάσκων, θα βρισκόταντοσαν σ' πολύ στενόχωρη θάλα... Θα έπερε να χρίζουν τα σπίτια τους πολύ μεγαλύτερα άπ' ότι τα χρίζουν σήμερα...»

Ο δικηγόρος μας κινήσει το κεφάλι του σαν ένα άλογο που το τσομπάνι ή μινίγες, κ' έξακολουθήσει να σκέπτεται :

«Τί να κάνουν τάχα τώρα στο σπίτι μου; Αιτή την ώρα συνήθως ή γυναίκα μου, ή πεθερά μου, τα παιδιά, όλος ο κόσμος βρίσκεται στο σπίτι... Οι μικροί, ο Κόλιας κ' ο Ζίνκας, εινε χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή τουπωμένο μέσ' στο γραφείο μου... Ο Κόλιας με τά πόδια του άπάνω στην πολυθρόνα, με τό στήθος στηρημένο όλόκληρο στο γραφείο, ζωγραφίζει στα χαρτιά μου... "Έχει ζωγραφίσει κιόλας ένα άλογο με μπετό μουσούδι, με μια τελεία άντι για μάτι. Έναν άνθρωπο με τό χέρι ψηλά κ' ένα σπίτι γυρωτό σαν τόν πυργο της Πέρας... Ο Ζίνκας βρίσκεται κ' αυτός κοντά στο γραφείο και τεντώνει σαν στρουθοκάμηλος τό λαμό του για να δη τί ζωγραφίζει ο αδελφός του... "Ζωγράφισε τόν μπαμπά » του λέει σ' λίγο κ' ο Κόλιας ανάλαμβει με μου κνήνη το πορτοφάτο... "Έχει ζωγραφισμένο κιόλας έναν άνθρωποάκο... Δεν μένει παρά να το προσθήσει μια μαυρή γενειάδα και ίδού έγω έχ το φουζού. "Έπειτα ο Κόλιας κατεβάζει άπ' τη βιβλιοθήκη τόν Πουινκό Κώδικα για να δη τις εικόνες που δέν... Έχει, ένα ο Ζίνκας έπιθεσει τό γραφείο μου. Βλέπει τό κουδούνισμα, τό χτυπάει. Βλέπει τό καλαμάρι, βουτάει άμπεως τό δάχτυλό του... "Αν κανένα από τα σωράτια μου τόγο ξεχάσει ξεκλείδωτο, τό άνοητη, τό γραμούνει και τό κάνει άνω-κάτω... "Έπειτα έβρανα άρχισιν κ' οι δυο να παίρνουν ένα είδος κρηνητού και κρηνητού μέσ' στο γραφείο μου... Χώνονται κάτ' άπ' τά έπιπλα, πηδών, τρέχουν, χορεύουν, ός τόνον φριχόν κάποι κανένα βαζο ή τί λάμπα... "Οραία, πολύ όφρατα... Και, όστερ' άπ' τά παιδιά, να τόωρα ή παρωμένα μας που διεψίνεται χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή στο σαλόνι κρατώντας στα χέρια το τρίτο μας έργο... Αυτός ο νεαρός πλάτος της οκάγγειας μου δέν κάνει άλλο παρά να κλαίη, να κλαίη άδιάκοπα...»

—Σμύρφως προς τις καταθέσεις τών μηνυτών και προϊσταμένων του κατηγορουμένου, έξακολουθεί να λήη μονότονα ό γραμματεός του δικαστηρίου, έχ τών χερμάτων, τα όποια διεχειρίσθη ότος κατά τών μέγνα Φεβρουάριου, παρουσιάσθη έλλειμμα 12.853 ρουβλιών και 41 κατακλιών...

Μά και ή περιλήψεις τών σκέψων του δικηγόρου έξακολουθεί :

«Αυτή τη στιγμή, σκέπτεται, ίσως τρώνε στο σπίτι... Βρίσκονται στο τραπέζι, ή πεθερά μου, ή γυναίκα μου ή Ναδία, ο αδελφός της ο Βάσιος και τά παιδιά... Στο πρόσωπο της πεθεράς μου ζωγραφίζονται, όπως πάντα, όλες ή σπουδαίες άπασχολήσεις της, που δέν την άφίνουν να ήσυχάση ούτε στιγμή. Η γυναίκα μου πάλλ, που εινε πειά άδύνατη και μα-

ραμένη, μολονότι έξακολουθεί περιέργως να διατηρη τό δέμμα της λευκό και διαφανές, φαίνεται σαν να την έβάλαν με τό ζορι να κίνητο στο τραπέζι κ' ότι όλο της τό είναι το άπασχολεί ή έργασία, την όποια δέκωψε για να φάη. Δεν τρώει τίποτε και φαίνεται άρρωστη. Η φροντίδα ειν' άπλωμένη στο πρόσωπό της, όπως και στής μητέρας της. Θα φαντάζεσθε τώρα ότι τις δυο αυτές γυναίκες τις άπασχολούν τα παιδιά, ή κοίξινα, ή πλάσι, οι προσκεκλημένοι, το σύγρισμα, ή κοσμικές σχέσεις κ' ένα σωρό άλλα πράγματα. Εινε άλήθεια πως πράγματι τις άπασχολούν όλ' αυτά, όπως επίσης εινε άλήθεια ότι δέν κάνουν τίποτε. Ναί, ή Ναδία και ή μητέρα της δέν κάνουν απολύτως τίποτε... "Αν, από τί βαρεσιτάρια τους να κάθονται, ποτίουν κανένα λουλούδι ή γαρνιάζουν με τί μαγειρίσσα, έπειτα, επί δυο ήμέρες συνέχεια, θρηνούν άδιάκοπα από τί μεγάλη κοίρασι (!) και σου μιλούν σαν να έκαναν καταναγκαστικά έργα... Ο κοινάδος μου ο Βάσιος μασεί όργα και σωπαίνει με ύφος θλιβερό, γιατί χωρίς άλλο έπήρε πάλι σήμερα κοιλούρα στα Μαθηματικά... Εινε ένα παιδί ήσιχο, περτωτικό, εύννομον... μά καταστρέφει τόσα παπούτσια, τόσα παντελόνια, τόσα βιβλία, όστε που γίνεται άνταπαθηκό και άνταπόφορο με την επάδραση που φέρνει στον προύπολοισμό μου... Οι δυο προκείμενοι μου, ο Κόλιας και ο Ζίνκας, θά εινε κ' αυτοί στο τραπέζι και θά έχουν άρχισει τά συνθησιμένα τους καμωμένα... Ζητούν άδιάκοπα ζεδι και πι-πέρι, παρατούνται ο ένας εναντίον του άλλου κ' άφίνουν όλοένα να τους πέφτουν κάτω τα κουνάλια τους... Η πεθερά μου και ή μητέρα τους τόνς άπειθώνουν παρατηρήσεις σέ σοβαρό τόνο... Ο Θεός να σάς φιλάξη να καθήσετε στο τραπέζι του σπιτιού μου... Δεν θά ήσυχάσετε ούτε στιγμή, από τις σκουιές και τις κλωσιές. Και τά φαγητά... Αλλά εινε πού εινε!... "Όλα εινε όσχημα, άνοστα, άθλια... Μιφούνες πετρελαο και γουορ γεύσι σα να τόνς έφραξαν ζαχαρι κ' άλάτι... Πού εινε ή όφραεις σουπέ και τά περιφιμα φητά που έτρωγα όταν ήμουν γρασσόν... Στο τραπέζι ή γυναίκα μου κ' ή πεθερά μου μιλούν όλοένα Γαλλικά... Μά όταν ή κουβέντα τους, γαρφίσε με ένα, ή πεθερά μου άρχινάει να μιλάη Ρωσικά, γιατί, κατά τί γνώμη της, ένας άνθρωπος τόσο λίγο λευτός, τόσο λίγο ειδοσθητός, τόσο άγενής και πρόστιχος, σαν κά μενα, δέν εινε άξιος να μιλούν γι' αυτόν «εις την γλυνκιάν Γαλλικήη γλώσσωνα. ε'Ο φτωχός ο Μιζάλης—θά λει ή γυναίκα μου—θά πεινάη πολύ. Δεν ήπαι σήμερα το προί παρά ένα ποτηρι τσάι, χωρίς να βουτήξη καθόλου και έφυγε τρέχοντας για τό δικαστήριο...» Και ή πεθερά μου θά τις άπαντήη με κακια: «Μην άνησυχής, μωρούλα μου. Ένας άνθρωπος σαν κ' αυτοί δέν κάθεται να πεθάνη της πεινας... Θα έχη

Μ' άρεπαξε άπό τ' αυτί και με κονβάλησε βρίζοντας με στο σπίτι !...

πείω ός τόωρα πέντε φορές στο μάτ του δικαστηρίου για να πύχη τό δημοστικά του και τόνς μεζέδες του... Γ' αυτό τό λόγο ο δικηγόρος δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να ζητούν κάθε πέντε λεπτά δικαιοψ της σινεδρείωσης... Πάνε και κουντόπλινουν με τόνς δικαστές...»

«Μετά τό φαγητό, ή γυναίκα μου κ' ή πεθερά μου άρχίζουν σιδεράη κοβέντα για να περιορισουν τά έξοδα. Λογαριάζουν, γράφουν, έαυτολογαρίζουν, ζαναγράφουν και βρισκουν στο τέλος ότι τά έξοδα πολυαπλασιώσθησαν τεραστίως. Φονάζουν τη μαγειρίσσα και τά βάζων μαζύ της, λέγοντας την απαύτα και άσωτη... Άρχίζουν έπειτα τόν καργά για μύ διασφορά στα φώνια πενήντα λεπτόν... Δάσκηρα, λησμοί, φαρμακερία λόγια... "Έπειτα σιγχιούν τις κήμαρες κ' επειδή δέν μπορούν να σιγχιούν τίποτε, άλλότως θέσι στα έπιπλα... Κ' όλ' αυτά τά κάνουν επειδή δέν έχουν τίποτε άλλο να κάνουν... "Α κ' έξασα. Η γυναίκα μου παίζει και πιάνο, άλλ' εινε καλύτερα να μην την άκούσετε...»

—Ο μάρτυς της κατηγορίας Ηερετώ—έξακολουθεί να λήη ό γραμματεός—καταθέτει ότι ο κατηγορούμενος του κατεχράσθη 2.500 ρουβλια, τα όποια του ένεπιστεύθη διά να τά τοποθετήση καταλλήλως...

«Όταν τό σκέπτεται, τά θημάτια και τά ζυγίσει κανείς όλ' αυτά—έξακολουθεί να σκέπτεται ο δικηγόρος—όταν συλλογίζεται πως τό σπίτι του εινε μά άληπνή κόλασι, γάνει όλο του τό κέρσι για τί δουλειά του... Κοιράζεται, αποβλακάνεται, άσφυξιά κανείς—όλη την ήμέρα κλεισμένος εδω μέσα, μέσα σ' αυτή την άποσφωρα της πληξέως, μόνο και μόνο για να βρη μά στάλα άνάτανα τό βράδι στο σπίτι του... Μά όταν δέν τά βρίσκει κ' έχει μερικά παραδόκια στην τσέπη του, τλειώνοντας τη δουλειά του πηγαίνει κατεψιμέν στο ματά της ε'Ϊμορφης Νεράϊ-

ΑΠ' Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΗ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΝΑ ΕΞΑΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ!

«Ένα πρωί—γράφει ο Θεόφιλος Γκωτιέ στην μελέτη του για τη ζωή και το έργο του Μπαλζάκ—ο Μπαλζάκ με εκάλυσε επειγνόντως στο σπίτι του. Άνησχυσα για τη μεγάλη αυτή βία και έσπευσα να πάω. Στο γραφείο του μεγάλου μυθιστοριογράφου βρισκόνταν μυζεμένοι άλλοι πέντε φίλοι, οι οποίοι είχαν κληθή με τον ίδιο τρόπο.

«Πότες, τέλος πάντων! μπό φωναξέ ο Μπαλζάκ μόλις με είδε. Λιονώσις τεμπέλης θά είσαι και βροδινώνητος! Σε περιμένο πρό μιάς ώρας. Αφού το μεσημέρι πρόκειται να διαβάσω στον «Κασέλ», τον διευθυντή του θεάτρου, ένα νέο μου εξάπρακτο δράμα.

Μόλις τ' άκουσαμε αυτά, ξεπρόσθηκα στις πολυήμερες μας με το φόρο άνθρωπον που τήχουν πάρει άπόφαση να... ύποστούν την ανάγκασιν ενός έργου.

«Ο Μπαλζάκ ενόησες τις σκέψεις μας και μιά ειπε :

—Τό δράμα... δέν έχει ακόμη γραφή!

—Διάβωτε! άνεγράφα. Τότε τι μιάς εκάλυσε εδώ;

—Σάς εκάλυσε γιατί τό δράμα πρέπει να έτοιμασθή άμέσως για να πάρω την προκαταβολή! Σε λίγες μέρες πρέπει να έξοφλώσω ένα χρέος μου...

—Είπε άδύνατον να γραφή ένα ολοκληρω δράμα έως αύριον, τού είπαμε.

—«Όλα τά εσκέφθηκα, άπάντησε άτάραχος ο Μπαλζάκ. Καί ίδου τί άπέρασα: Ο καθένας άπό σάς θά γράψη άπό μιά πράξη... Κ' έτσι, άν ένενυχθήσασιν άπόψε, ως αύριο τό μεσημέρι τό έργο θά είνε έτοιμό!...

Τάχαμε χαμένα, Μπροσάναμε θυμος και νά τού άρνηθούμε; Τόν άγαπούσαμε τόσο!...

—«Άς είνε, τέλος πάντων, τού είπα. Διηγήσου μας την ύπόθεσι, για ν' άρχίσουμε άμέσως τό γράφισμα...

—Μά, καθήμεν μον, άπάντησε τότε ο Μπαλζάκ με τό φουκότερο θρος του κόσμου, άν ελξα βοή την ύπόθεσι, δέν θά έγεννάτο κανένα ζήτημα... κ' ούτε θά σάς καλοδια να με βοηθήσετε!... Πρέπει και την ύπόθεσι να βοήθει και νά τό γράφισμα άνε-σθώσ!

Σάς φαίνεται παράξενο. Κι' όμως έτσι έγινε. Βοήθαμε την ύπόθεσι και γράφαμε τό έργο την ίδια νύχτα. Τό έργο αυτό με τόν τίτλο «Βιοτρεν» παίχθηκε με μεγάλην έπιτυχία έκτετα άπό λίγες ήμέρες».

δας... Έκει με τις τοιγάνες, τα ξεγνάει όλα... Ναι, σάς όρκίζομαι πως τα ξεγνάει όλα... Στο λόγο της τιμής μου... Πώς να μη τα ξεγνάει, όταν ξεπρόσθηκα στο ντιβάν του σεπαρέ κ' άκούει άτ' όσω τις τοιγάνες να τραγουδούν και να χορεύουν και όταν νοιώθει την ψυχή του να γίνεται άνω-κάτω άπό τη νοητική φωνή της όμορφης Γελάσας... «Ω, θεία, γλυκιά και ύπέροχη Γελάσα!...

Τι δόντια, τί μάτια, τί στήθη... Μιά βραδιά κ' έπιασε να βγαίνω άτ' εκεί ή γυναίκα μου... Θεέ μου!... Μ' άπολαξέ άτ' τού άπεί και με κουβάρισε βρίζοντας στο σπίτι... Τι φρικτή νύχτα που πέρασα!... Άχόμια τρέμμα...»

Στό μεταξύ αυτό ο γραμματέας του δικαστηρίου διαβάει, διαβάζει, διαβάζει άτελείωτα... Μέσα στα μάτια του δικηγόρου όλα γύρω του άρχίζουν να διαλύονται και να χορεύουν, όπως ή Γελάσα... Οι δικασταί και οι ένοχοι στριμογυρίζουν, τό Κοινόν τριιλίζει, τό ταβάνι χαμηλώνει και ξαναανεβαίνει πάλι. Μέσ' στό μυαλό του ή σκέψις του χορεύει κ' αϊτές και χάνουν τη σειρά τους...

—Όραία... ψιθυρίζει ο δικηγόρος μουσικομαυμένος. Όραία... Τί όραία που είνε στο ντιβάν της «Όμορφης Νεράιδας». Γλυκά, ξεστά, θεία, ή Γελάσα τραγουδάει...

Η φωνή του προέδρου άκούγεται εκείνη τη στιγμή:

—Τόν λόγον έχει ο κύριος συνήγορος!

—«Όλα είνε όραία στην «Όμορφη Νεράίδα», έξαικολογούει να ψιθυρίζει ο δικηγόρος. Έχει δέν πάρει ούτε ή πεθερά μου, ούτε ή γυναίκα μου, ούτε ή σούπα του υριέλι πετρέλαιο... Η Γελάσα είνε γλυκιά και καλή μαζί μου...

—Τόν λόγον έχει ο κύριος συνήγορος!

Ο δικηγόρος σηριάζει κ' άνοίγει τά μάτια του.

Νά πάω ή δογή! Τούσκωρον στη καλύτερη στιγμή τοίς οεμβασιούς του. Άλλά τί να γίνει; Πρέπει να τη δω λόγια ύπέρο του πελάτου του... Σίνεται, χαμογυριέται και λέει, δτι φτάσει... «Επειτα ξανα-λέφτες στις όνειροπολήσεις του. Σκέπεται πάλι την κόλασι του σπιτιού του, τόν παράδεισο της «Όμορφης Νεράιδας». Σκέπτεται... Σκέπτεται... Κομμάτα σχεδόν. Και δέν συνήγατα παρά την όψη που ο πρόεδρος διαβάζοντας την άπόφασι λέει:

—Καταδικάζουμε τόν κατηγορούμενο εις δέκα έτών εικόη!...

Τά λόγια αυτά τόν αφρόνουν έντε-λώς στα σύγκαινα του. Κιττάει τόν καταδικασθέντα πελάτη του και ψιθυ-ρίζει:

—Δέκα χρόνια εικόη!... Μά τι σημαίνει; Καλύτερα στη φυλακή παρά στο σπίτι, κοντά στην πεθερά και στη σύζυγο...

ANT. ΤΣΕΧΟΦ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

— Η οικονομικές στενοχώριες του Μωπασάν

Τελευταίως στο Παρίσι βρέθηκε ένα γράμμα του Γκυ ντε Μωπασάν, γραμμένο στα 1876. Το γράμμα αυτό απευθύνεται στον Φίλιππε, στον όποιο ο Μωπασάν γράφει για τις άβάσταχτες φτώχειες του:

«Η άποδοχές μου, γράφει ο Μωπασάν, φθάνουν τό 2.400 φράγκα τόν χρόνο. Με τό ποσόν αυτό, μόλις και μετά βίας, κατορθώνω να ζω. Άπό τα 216 φράγκα που περνά τόν μήνα πληρώνω τό ένοικίο μου, τόν φαγητό μου, τόν παπικιο μου, τήν γυναικα που σιγυρίζει τό διαμερισμα μου κατ' την τρεφου, και δέν μου μενου, πλέον παρα μόνον 12-15 φράγκα τόν μήνα για να παρτασώ κ' έγώ τόν νεόν! Νομίζω ότι ένας άλλος εργάτης, είνε πιο εύτυχισμένος άπό μένα, γιατί έχει λιγώτερες ύποχρεώσεις και δαπάνες. Μ' άλλα λόγια, φιλε μου, ψευτώ, φιαχτώ, ύποφέτω!...

— Η σπατάλη του Όσακρ Ουάιλντ

Είνε γνωστόν βέβαια ότι ο Όσακρ Ουάιλντ, στα τελευταία ίδιως χρόνια της ζωής του ύπέφερε άπο φρικτες οικονομικές στενοχώριες. Και σ' αυτό συντελούσε τό ότι μόλις έπαυε κανένα ποσόν στα χέρια του, τό παταλούσε αλαπτητα σε μια-δυο μέρες. Οι συγγενείς και φίλοι του μάλωναν για τό ελαττωμά του αυτό. Έκενος όμως τούς απαντούσε:

—Τι τά θέλετε! Όταν σπαταλώ τά χρημάτα μου, έχω, τουλάχιστον για μια μέρα, την έντύπωση ότι είμαι πλούσιος. Αυτό είνε ή μόνη χαρά μου. Θέλετε να την στερηθώ κ' αυτήν;

— Το σφύριγμα στο θέατρο

Σε μια παράστασι της Γαλλικής Κομωδίας, προ όλιγων έτών, οι θεαταί εσφύριζαν τό έργο και τούς ήθοποιούς. Η διεύθυνσις του θεάτρου κατηγγέλει τούς πρωταγώστους και ζητείσι άποτήρησι. Άρχισαν τότε άτελείωτες συζητήσεις γύρω άτ' τό παταλαίο αυτό ζήτημα, άν έχη δηλαδή δικαιοσύνη τό Κοινόν να σφύριξη ένα έργο που δέν του άρέσει.

Ίδου λοιπόν τί βγήκε στην επιφάνεια άτ' όλη αυτή τη φασαρία:

Τό πρώτο θεατικό έργο που σφύριχθηκε ήταν μια κομωδία του μεγάλου Κορηγίου, ο όποιος έπειτα άπό την παταγώδη εκείνη άποδοκιμασία του εύθυμογραφικού ταλαντού του εγκάτελειψε την κομωδία και έγραψε τις άδύνατες τραγωδίες του.

Άπό τότε λοιπόν άρχισε τό Κοινόν να σφύριξη τά έργα που δέν του άρέσουν. Και ο μέγας συγγραφέας του 17ου αιώνος, Μπουλώ, έγραφε σχετικώς:

«Τό δικαίωμα τού να εριζιζόν τό έργο ερί θεαταί, τό άγοράζουιν στην είσοδο του θεάτρου, μαζί με τό εισιτήριο τους»!...

Όπόσσο τό ζήτημα έφθασε πολλές φορές ως τά δικαστήρια. Πρό 30 έτών, ή διεύθυνσις της περιφημής αιδούσης «Κολόν», στο Παρίσι, κατηγγέλει τρεις νέους που είχαν σφύριξει μια κομωδία. Και μολοντί ο εισαγγελέας ήλθε στην καταδίωξη τους, οι τρεις νέοι άποθώθησαν άτ' τό δικαστήριο, ή άπόφασις του όποιου άνέφερε σίν τούς άλλους και τά έξης:

«Έφ' όσον δέν διετάραξαν άλλεως την ηουχλον σου θεάτρου, είνε άθώα. Άλλάσθε έφ' όσον τό Κοινόν έχει δικαίωμα να επιδοκιμάξη ένα έργο, έχει έπίσης τό δικαίωμα να εκδιλώνη την άποφασιν ενός τού».

Κατόν αυτού ή διεύθυνσις του «Κολόν» έφερε τό ζήτημα στο Άνωτάτο Άσπυριτικό Δικαστήριο (τόν Άρειο Πάγο της Γαλλίας), τό όποιο έξέδωκε την ίδια άπόφασι με τά ίδια άιριθώς λόγια.

Πρό ήμερών, τέλος, οι Παρισιοί δημοσιογράφοι ζητήσαν την γνώμη της παγκοσμίου φήμης ήθοποιού Σαέλ Σορέλ, για τό ζήτημα του σφύριγματος στο θέατρο. Και ή Σορέλ έκρηχθή ύπέρο του σφύριγματος, διαμαρτυρηθή με μάλιστα έναντίον του σημερινού Κοινού, τό όποιον είνε άδρανές, άδιάφορο, σνμπη και έχει καταργήσει τό σφύριγμα!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άπό τό γάμο εύγομια και τρέμο άπό την πείνα.

— Άρνί που βλέπει ο Θεός λύνος δέν τό τρέφει.

— Άς μ' άγαπάει ο έπίσκοπος κ' ός με μισούν οι διάκοι.

